

dannelse, men af virkelig, dybt fornummet Trang til en mere indgaaende Viden, en grundigere befæstet Livsanskuelse. Han gik ganske planmæssigt frem i sin Læsning. Vant, som han fra Matematiken og Naturvidenskaberne var, til at søge Beviset gennem ubrudte Slutningsrækker gik han bestandig fra den ene Bog over til saadanne andre, hvortil der paa en eller anden Maade blev henvist i denne, og forfulgte herfra Tankegangen videre tilbage til endnu ældre Skrifter for paa den Maade at finde ind til den oprindelige Begrundelse, til det enkle, endegyldige Sandhedsbevis, der nedslog alle Tvivl. For at ikke Jakobe skulde faa Nys herom, lod han sig Bøgerne tilsende direkte fra en københavnsk Boghandler uden — som ellers — at benytte Ivan som Mellemmand, og det var efterhaanden et helt Bibliotek af filosofiske, æstetiske og teologiske Skrifter, der stabledes op paa hans Arbejdsbord.

Men jo mere han læste, desto mere forvirredes han. Under denne standhaftige Søgen efter det altudtømmende Ord, der for evig Tid havde tilintetgjort alle overtroiske Forestillinger om et „Hinsides“, tumlede han rundt i Mørket som en bestandig narret Blindebuk. Hvergang han troede at være Beviset ganske nær, lød der et „Her!“ helt henne fra den modsatte Ende af Tankens genlydende Verden, eller han rendte Panden mod en Mur, et eller andet for ham utilgængeligt Værk af en gammel græsk eller latinsk Filosof. Alligevel opgav han ikke Haabet. Med den Tyrketrop paa Bøger, der efterhaanden udvikler sig hos den Selvlærte, holdt han sig mangen Gang hjemme ogsaa om Dagen for at fremtvinge et Resultat. For det hastede med ham! Uger, Maaneder var nu gaaet, og han havde gjort sig selv det Løfte